

תת"ע 7843/01/17 - מדינת ישראל נגד מאיה ראם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 יוני 2017

תת"ע 7843-01-17 מדינת ישראל נ' מאיה ראם

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

מאיה ראם

נאשמת

הכרעת דין

כלפי הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהגה ברכב (קטנוע) לא צייתה היא עפ"י הטענה לתמרור 302 אשר היה מוצב בכיוון נסיעתה וזאת בכך שלא עצרה את רכבה לפני קו העצירה ובניגוד לתקנות 22 (א) ו- 64 (ד) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה בביצוע העבירה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר נאיף סעיד (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' מאיה ראם (ע.ה. 1) ובמסגרת עדותה הוגשו 6 תצלומים (סומנו נ/1 - נ/6).

לאחר שנתתי את דעתי לראיות, לעדויות ולסיכומי הצדדים, מסקנתי היא שהתביעה עמדה כנדרש בנטל ההוכחה בתיק זה.

ולהלן הנימוקים:

השוטר ערך דו"ח מפורט אשר הימנו עולה כי תצפיתו היתה טובה בעת האכיפה וכי גם שמר על קשר עין רצוף.

הנאשמת בחרה לחקור את השוטר בחקירה נגדית קצרה ביותר וזאת למרות שבית המשפט הסביר לה בסבלנות רבה את חשיבותה ונחיצותה של חקירה נגדית וגם לא הגביל את הנאשמת בזמנים או בכל דרך אחרת בהפניית שאלות

עמוד 1

לשטר.

לא זו בלבד שהנאשמת כלל לא הציגה לשטר בחקירתו הנגדית את התצלומים נ/1 - נ/6 אשר לדבריה היא צילמה לאחר קבלת הדו"ח, אלא שאף לא היפנתה אל השטר כל שאלה הקשורה לתצפיתו ולפרטים אשר רשם בדו"ח.

(לציין אגב כי לרשות הנאשמת עמדו קרוב ל - 3 חודשים בין מועד ההקראה לבין מועד ההוכחות כדי להתכונן לדיון ההוכחות ולהכין שאלות ולהפנותן לשטר, אך, כאמור, ולמרות הסברים, נמנעה היא מלעשות כן).

מתוך דבריה של הנאשמת בבית המשפט ניכר כי היא מלינה על השטר על כך שהוא לא זכר את האירוע.

אסביר לנאשמת כי עפ"י הדין, וגם עפ"י השכל הישר, אין מצופה מהשטר לזכור אירוע בודד מתוך עשרות או מאות אירועי אכיפה שביצע מן הסתם בחודשים האחרונים בכבישים, וכי לכן, במישור המשפטי, עסקינן בהקפאת הזכרון שבעבר באמצעות רישומיו והגשתם.

השטר עשה עלי רשם מהימן בעדותו ואני למד כאמור מן הפרטים הספציפיים המצויים בדו"ח שרשם כי הוא ראה את מהלכיה של הנאשמת עם קטנועה בהחלט גם עת הגיעה היא עם קטנועה לקו העצירה ושם נעה בנסיעה רצופה, מבלי לעצור ומבלי להוריד כלל רגל.

השטר ציין כי בעת האכיפה הוא עמד על אי התנועה (שטח ההפרדה הבנוי) אשר על רח' יעקב דרורי וכשפניו לכיוון צפון מערב ואף ציין את מרחק עמידתו במטרים.

הנאשמת טענה כי השטר עמד על המדרכה ולא על אי התנועה.

התצלומים שהנאשמת הגישה תומכים בטענתה שממיקום של המדרכה אין שדה ראייה, ואולם, כאמור, אני נותן אמון בעדות השטר (שלא נסתרה) כי הוא לא עמד בעת האכיפה על המדרכה, אלא הוא עמד על אי התנועה, ואילו לגבי אי התנועה תצלומיה של הנאשמת עצמה מלמדים דווקא על קו ראייה שהוא פתוח (כגירסת השטר) בין קו העצירה לבין אי התנועה.

יש כאמור להצטער על כך שהנאשמת בחרה שלא לעמת בכלל את השטר בבית המשפט עם גירסתה לגבי מיקום עמידתו ותצפיתו - לא במלל ולא בתמונות.

השטר ציין בדו"ח כי הוא היה כאמור בקשר עין רצוף וזאת מרגע שהבחין בעבירה ועד לעצירתה של הנאשמת על ידו במקום בטוח.

לציין כי האירוע התרחש באור יום (9:20 בבוקר) ובראות טובה, ועל כך מעידים אגב גם תצלומיה של הנאשמת.

השוטר רשם את תגובתה של הנאשמת על אתר באופן אובייקטיבי ומדויק כך מסתבר, וגם היבט זה מחזק את מסקנתי כי הוא ביצע את האכיפה באופן הוגן ואובייקטיבי.

עפ"י המצוי בפני (ובכלל זה העדר חקירתו הנגדית של השוטר בידי הנאשמת) אין בידי כל יסוד לקבוע כי השוטר בחר כביכול לבצע אכיפה (כגירסת הנאשמת) מבלי שהוא רואה כלל את הצומת.

גם אין טענה בפי הנאשמת על כי קיימת כביכול היכרות קודמת בין השוטר לבינה אשר יכולה כביכול להביא לחוסר אובייקטיביות באכיפה כלפיה.

לאחר כל אלה, ואף לאחר שלקחתי בחשבון כי עסקינן בעדות יחידה מטעם התביעה, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 11 יוני 2017, במעמד הצדדים.

קלדנית:שני נעמן